

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3354/2018. (XI. 12.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 56.Pf.638.522/2017/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó magánszemély az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Fővárosi Törvényszék 56.Pf.638.522/2017/6. számú ítélete, valamint a Budapest XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 12.P.XIX.21.932/2016/19. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az indítvány benyújtására okot adó ügynek az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] 2.1. Az indítványozó – a perbeli felperes – a jelen alkotmánybírósági eljárás alapjául szolgáló pert megelőzően, keresetet terjesztett elő a perbeli alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt arra hivatkozva, hogy mivel hibás és rossz forgalomszervezés következtében lakókörnyezetében aránytalanul megnövekedett a forgalom, ingatlanának forgalmi értéke csökkent. Vagyoni kárigényként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 345. §-ára, valamint a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 101. § (2) bekezdésére és a 102. § (1) bekezdésére, valamint a 103. § (1) bekezdésére alapítottan 2 millió forint vagyoni kár megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen a két alperest (a Fővárosi Önkormányzatot és a Budapest XIX. Kerület Kispest Önkormányzatát). Az első fokon eljárt Pesti Központi Kerületi Bíróság a perben ingatlanforgalmi szakértőt és forgalomtechnikai szakértőt is igénybe vett. Döntésében a szakértői véleményeket értékelte, és a Fővárosi Önkormányzatot, az indítványozó kártérítési keresetének megfelelő összegű kártérítés megfizetésére kötelezte. (A Budapest XIX. Kerület Kispest Önkormányzattal szemben előterjesztett követelést a bíróság elévülés okából elutasította.) A bíróság a Fővárosi Önkormányzat felelősségét a régi Ptk. 100. §-ára valamint 339. §-ára alapította, mulasztás és rossz forgalomszervezés okán. A bíróság 3,4 millió forint értékcsökkenést tartott volna megállapíthatónak, azzal, hogy csak 2 millió forint összegben marasztalhatta el az alperest, mivel nem terjeszkedhetett túl az indítványozó kereseti kérelmén, amely 2 millió forint kártérítésre irányult. Az indítványozó ezt sérelmezte, fellebbezéssel élt, a kereseti követelése összegét felemelte és további 2 millió forint kártérítést igényelt. A másodfokú bíróság az elsőfokú döntést csupán az illeték vonatkozásában változtatta meg, egyebekben helybenhagyta, mivel az indítványozó kereseti követelése összegének felemelése a fellebbezési eljárásban nem lehetséges. A jogerős ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [4] 2.2. Az indítványozó ezt követően – a jelen alkotmánybírósági eljárás alapjául szolgáló új pert indítva – keresetet terjesztett elő ingatlana használati jogának korlátozása miatt 200 000 forint, valamint tulajdonjogának sérelme miatt 1 millió forint kártalanítás megfizetése iránt ugyanazon alperesekkel szemben. Kereseti követelése jogalapjaként a régi Ptk. 100. §-át, 108. § (1) bekezdését és a 103. § (1) bekezdését jelölte meg. Keresetében hivatkozott még a Ktv. 101. § (1)–(2) bekezdéseire, a 102. § (1) bekezdése, valamint a 103. § (1) bekezdése rendelkezéseire és utalt a 3009/2012. (IV. 21.) AB határozatra, melyre hivatkozva állította, hogy tulajdonjogi igénye nem évült el. Hangsúlyozta, hogy nem kártérítés, hanem kártalanítás iránt nyújtotta be keresetét (amely tehát így nem ítélt dologra irányul). A korábbi perben született szakértői vélemények tartalmára hivatkozva (amelyek az indítványozó ingatlanán 5 260 000 forint értékcsökkenést állapítottak meg) kérte azok bíróság általi

figyelembe vételét. Kérte továbbá, hogy az alperesek felelősségét a korábbi döntéstől eltérően, „85-12% arányban” állapítsa meg. Amennyiben a bíróság az előzményi perben felvett bizonyítást nem találta elegendőnek, kérte az indítványozó szakértő kirendelését ingatlana használati korlátozottsága megállapítására. Indokolásként előadta, hogy a környezet hátrányos megváltoztatása az alperesek magatartásával áll összefüggésben, ez az indítványozó tulajdonjoga sérelmét jelenti, amit kompenzálni szükséges.

- [5] Az I. rendű alperes, a Budapest XIX. Kerület Kispeszt Önkormányzata a kereset elutasítását kérte elévülés címén, minthogy az indítványozó valójában kötelmi igényt kívánt érvényesíteni, követelése pedig ítélt dolognak minősül. Az indítványozó, szerinte nem igazolta kártalanítási igénye jogalapját, feltételeit, és kártalanítási kötelezettséget megalapozó jogszabályhelyet sem jelölt meg. Nem adta indokát annak, hogy okozati összefüggés állna fenn tulajdonjogának korlátozása és az alperesi magatartás között. Az I. rendű alperes szerint az indítványozó által hivatkozott jogszabályhelyek (régii Ptk. és Ktv. §-ai) és tények (szomszédos utcában elhelyezett fekvőrendőr) jogellenes károkozás miatti kártérítésnek lehetnének jogalapjai.
- [6] A II. rendű alperes hivatkozással a régii Ptk. 157. §-ában, valamint az épített környezet alakításáról szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Éptv.) 30. §-ában foglaltakra, elsődlegesen a per megszüntetését kérte, tekintettel arra, hogy az indítványozó igénye más hatósági eljárásban bírálható el, melyre a Fővárosi Kormányhivatalnak lett volna hatásköre. Másodlagosan kérte az indítványozó keresetének jogalap és határozott kereseti kérelem hiánya miatti elutasítását.
- [7] Az elsőfokú bíróság az indítványozó keresetét megalapozatlansága miatt elutasította. Indokolásában kiemelte, hogy a kártalanítási kötelezettség feltételeinek fennálltát az indítványozónak kellett volna bizonyítania, és meg kellett volna jelölnie mindkét alperes tekintetében, hogy a régii Ptk. 108. §-a alapján melyek azok a külön jogszabályok, amelyek folytán kártalanításra kötelesek, és ez mely konkrét magatartásukkal áll összefüggésben. Az indítványozó ilyen jogszabályi helyet nem jelölt meg, sőt maga is úgy nyilatkozott, hogy ilyen külön jogszabály nincsen. A bíróság kiemelte, hogy kártalanítás esetén a károkozó helytállási kötelezettségét (annak mértékét és feltételeit) minden esetben törvénynek kell megállapítania, továbbá, hogy bár a kártalanítási igények az általános szabályok szerint a bírósági útra tartoznak, külön jogszabály bizonyos igényeknél megelőző és kötelező államigazgatási eljárást írhat elő, amikor a közigazgatási határozat meghozatala után nyílik lehetőség bírósághoz fordulni. A régii Ptk. 108. § (1) bekezdése alapján a külön jogszabályban feljogosított szervek közérdekű munkájukhoz közcélokra idegen ingatlanokat használhatnak, a perbeli esetben azonban az indítványozó ingatlanán alperesi használat még időlegesen sem állt fenn. A bíróság hangsúlyozta, hogy a kártalanításra vonatkozó igény vagyoni kompenzáció, amely mint pénzkövetelés szükségképpen elévül. A szakszerűtlen, hibás alperesi tevékenység által okozati összefüggésben felmerült károsodás, kártérítésként már ítélt dolog.
- [8] 2.3. Az indítványozó fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróság jogértelmezését, mert szerinte a per tárgya jogszerűen elvégzett közfeladattal okozott károkozás kompenzációja. Állította, hogy a károkozás oka és mértéke bizonyított. Fenntartotta, hogy tulajdoni sérelme áll fenn, ami nem évül el. Az indítványozó szerint az elsőfokú ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régii Pp.) 163. §-ában foglalt tényállás felderítési kötelezettséget, valamint régii Pp. 206. §-át, és a 213. § (1) bekezdését, így az iratellenes. Az I. rendű alperes csatlakozott a II. rendű alperes ellenkérelméhez és fenntartotta korábbi nyilatkozatait és érveit. A II. rendű alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mert szerinte a megállapított tényállás összhangban áll a periratokkal, az okszerű és helyes következtetéseken nyugszik.
- [9] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Rámutatott arra, hogy nem az elsőfokú bíróság, hanem az indítványozó mosta össze a kártérítés és a kártalanítás szabályait, amelyek jogcímük szerint egymást kizárják. A kártérítés fogalmi eleme a jogellenesség, míg a kártalanításnak fogalmi eleme a jogellenesség hiánya. A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában hangsúlyozta, hogy az indítványozó tévesen hivatkozott a régii Pp. 213. § (1) bekezdésében foglalt lényeges eljárási szabálysértésre, mert az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemről teljes körűen döntött, az indítványok keretei között a szükséges bizonyítást lefolytatta, amely alapján a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, ennek során eljárási szabályt nem sértett és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A másodfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság jogértelmezése is helytálló.
- [10] 3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, melyet – miután az Alkotmánybíróság főtitkára hiánypótlásra szólította fel – kiegészített. Az indítványozó az ítéletek alaptörvény-ellenességének meg-

állapítását és megsemmisítését az Alaptörvény II. cikke, V. cikke, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikke, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmére hivatkozva kérte.

- [11] Az indítványozó álláspontja szerint a bírói ítéletek azért sértik az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóságot, mert annak része az egyén szabad rendelkezési joga, amiből az önrendelkezéshez való jog levezethető. Nézete szerint a támadott bírósági ítéletek megsértették a régi Pp. 213. § (1) bekezdését és egyben az indítványozó rendelkezési jogát, mert ahogy panaszában írja, „a rendelkezése az volt, hogy a bíróság állapítson meg a tulajdonjog megsértése miatt kártalanítást.”
- [12] Az indítványozó az Alaptörvény V. cikkére vonatkozóan nem adott elő indokolást, csupán megjelölte azt az Alaptörvény XIII. cikke (1) bekezdésének sérelme kapcsán.
- [13] Állítása szerint tulajdonjogi sérelme azért következett be, mert ahogy azt a megelőző perbeli szakértői állásfoglalások is tükrözik, a rossz és hibás forgalom szervezés következtében ingatlanán értékcsökkenés állt be. Panaszában arra hivatkozott, hogy a tulajdonjog részjogosítványainak korlátozása elkerülhetetlen kényszerítő ok nélkül történt és ezért aránytalan is az elérni kívánt célhoz képest. Panaszában hivatkozott az Alkotmánybíróság korábbi döntéseire, miszerint a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányossága vizsgálatánál az Alkotmánybíróság határozza meg azokat az ismérveket, amelyek a beavatkozás arányosságát eldöntik. [64/1993 (XII. 22.) AB határozat] Állította, hogy a támadott ítéletek „megsértették az értékazonosság elveit”. Az indítványozó szerint vizsgálni szükséges, hogy a forgalomterelés közérdeket szolgál-e és arányos-e. Állítása szerint a közérdeklőség „vitatható”, ahogy fogalmazott az „alapeljárásban igényelt további kompenzáció elmaradása sérti a felhívott szükségesség-arányosság alkotmányos alapelvét”.
- [14] Az indítványozó szerint a támadott döntések sértik az Alaptörvény XV. cikke (4)–(5) bekezdései rendelkezéseit, szerinte a jelen esetben az „esélyegyenlőség és a nőket védő külön intézkedésekre vonatkozó” rendelkezéseket kell alkalmazni. A XV. cikk sérelmére vonatkozó kifejezett indokolást nem ad, hanem a bírói döntésekben megjelenő jogszabály értelmezés okán látja azt sérülni, mert szerinte „a perbeli utcával párhuzamos szomszédos utcák lezárásával indokolatlanul diszkriminációs hátrányba hozták a perbeli utcák ingatlanjait”, „indokolatlanul korlátozták az értékcompenzáció mértékét” amikor az indítványozó „nem értékarányosan kapott” kártérítést. Állította továbbá, hogy az eljáró bíróságok tőle „indokolatlan többlétszámú állást kívántak meg”, amikor a régi Ptk. 108. § (1) bekezdés kapcsán a vonatkozó jogszabály megjelölésére hívták fel.
- [15] Nézete szerint az eljáró bíróságok részére az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében előírt tisztességes és részrehajlás nélküli eljárás azért kérdőjelezhető meg, mert az első fokú bíróság „önkényesen átminősítette keresetét” és a régi Ptk. 339. §-a szerinti jogcímen kártérítésként bírálta el a kérelmet. Állította, hogy ezzel a bírósághoz fordulás joga és a hatékony bírói jogvédelem is sérült, illetve ezáltal a bíróságok nem tettek eleget maradéktalanul indokolási kötelezettségüknek, hiszen az ő beadványában foglalt jogi „hivatkozásokat és észrevételeket nem tárgyalt[ák] érdemben.” Így szerinte a bíróságok megsértették a régi Pp. 213. § (1) bekezdését, mert „nem döntöttek a teljes petíció tekintetében.” Sérelmezte, hogy a bíróságok indokolása, amely a panaszos szerint „a tulajdonjogi sérelem részét képező kompenzáció lehetősége leválasztása a jogviszonyról” és amely igényét „kötelmi igénynek tekintve elévültnek” nyilvánított, „kirívóan alaptörvény ellenes indokolás”.
- [16] Az indítványozó nézete szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogát pedig azért sértették meg a bíróságok, mert nem valósult meg a hatékony jogorvoslat, sérült a régi Pp. 206. § szerinti okszerű mérlegelés elve, a bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek, mert csak „felületes és jogi és ténybeli hivatkozásokat érdemben nem tartalmazó indokolást” adtak, amelyben a „kártalanítás kérdésére nem tértek ki”. Panaszában az indítványozó kérte a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését.
- [17] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.
- [18] 4.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az indítványnak az Alaptörvény V. cikkének sérelmét állító része nem felel meg ennek a követelménynek.

- [19] 4.2. Az Abtv. 27. § a) pontja alapján csak az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme esetén nyújtható be alkotmányjogi panasz. Az indítványozó indokolással ellátottan, Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó alaptörvényi rendelkezésekre hivatkozott az Alaptörvény II. cikke, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikke és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései révén.
- [20] 4.3. Az Alkotmánybíróság az indítvány elbírálásának egészét illetően hivatkozik arra az évek óta folytatott és az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, következetes gyakorlatára, amely szerint – mivel a testület „az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve” – eljárása során nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntés szakjogi értelemben vett jog-, illetve törvényszerűségét. Ezt már csak azért sem teheti meg, mert ez esetben az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése szerint a bíróságok számára megfogalmazott, a 25. cikk (2) bekezdésében konkretizált igazságszolgáltatási hatáskörben, következőképpen alaptörvényellenesen járna el. Ezért „[ö]nmagukban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panaszra. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [21] Az ügyben az alapkérdés az volt, hogy az indítványozó az általa benyújtott kártalanításra irányuló keresete alapján kérhetett-e kártalanítást tulajdonjog korlátozása és ingatlan értékcsökkenése címén egy olyan esetben, amikor ugyanazon alperesekkel szemben ugyanabban az ügyben lefolytatott megelőző eljárásban részére már kártérítést ítélték meg.
- [22] Az eljáró bíróságok az alkotmányjogi panaszban támadott ítéleteikben egybehangzóan azt állapították meg, hogy az indítványozó keresetében olyan ügyben kért kártalanítást, amelyben számára már a bíróság megelőző eljárásában kártérítést állapított meg. Ettől függetlenül az indítványozó nem jelölt meg olyan jogszabályhelyeket, olyan okozati összefüggéseket az alperesek tevékenysége és az őt ért kár vonatkozásában, amelyek kártalanítását megalapoznák. Az eljáró bíróságok a vonatkozó jogszabályokat azonosan értelmezték, ítéleteik indokolásában minden lényeges kérdéstről számot adtak.
- [23] Mindezek olyan tény-, illetve jogalkalmazási, törvényességi kérdések, amelyeket az Alkotmánybíróság a korábbiakban kifejtettek szerint nem bírálhat felül. Ebből következően az állított alapjogsérelmekről is ezeknek a tükrében kellett állást foglalnia az eljáró tanácsnak.
- [24] Az Abtv. 29. §-a szerint „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra. Ezért az Alkotmánybíróság az egyes, indokolással ellátott alapjogi sérelmi hivatkozásokat az említett befogadási feltételek fennállása szempontjából megvizsgálta.
- [25] 4.4. Az indítványozó tulajdonjogának sérelmével kapcsolatban hivatkozott az Alaptörvény XIII. cikkének a sérelmére – a tulajdonkorlátozás szükségességét elismerve annak arányosságát vitatva –, valójában azonban az értékaránytalanságot, vagyis azt kifogásolta, hogy lényegesen alacsonyabb kompenzációban részesült a megelőző eljárásban, mint amely az ingatlanán bekövetkezett értékcsökkenésének megfelelne. Annak elbírálása, hogy a kompenzáció értékarányosan történt-e, illetve jogszerű volt-e a marasztalási összeg megállapítása, a perben eljáró bíróságok és nem az Alkotmánybíróság feladata; a korábbiakban kifejtettek alapján ez olyan tény-, illetőleg jogkérdés, amelyet az Alkotmánybíróság nem bírálhat felül. Így a XIII. cikk sérelmére történő hivatkozás nem veti fel bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, illetve nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [26] 4.5. Az indítványozónak az Alaptörvény II. és XV. cikkének sérelmével kapcsolatos okfejtése alkotmányjogilag egyértelműen értelmezhető érvelést nem tartalmaz, így az sem veti fel a bírói döntés alaptörvény-ellenességének kételyét, illetve nem fogalmaz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [27] 4.6. A tisztességes bírói eljáráshoz fűződő alapjogra az Alkotmánybíróság az eddigiekben követett gyakorlatának megfelelően a bírói eljárásokkal szembeni elvárásként tekint. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében eljárás természetű alapjogot ismer el, amelynek elvi alapját az eljárás egészének minőségében lehet megragadni. Az Alkotmánybíróság által a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában (Indokolás [29]) alkalmazhatónak ítélt 6/1998. (III. 11.) AB határozata értelmében a tisztességes eljáráshoz való jog „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya

ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes” (ABH 1998, 91, 95.).

- [28] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódóan az indítványozó részben azzal érvelt, hogy a bíróságok az ő keresetét és a hivatkozott jogszabályokat helytelenül értelmezték. Tekintettel arra, hogy a 4.3. (Indokolás [20]–[24]) pontban kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság a bíróság jogértelmezését, amely törvényességi szakkérdés, nem bírálhatja felül, így e körben fel sem merülhet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének a kételye.
- [29] A XXVIII. cikk (1) bekezdése kapcsán az indítványozó továbbá az indokolás hiányosságát sérelmezte. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. [...] Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Ugyanebben a döntésében arra is rámutatott a testület, hogy „az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné” (Indokolás [31]). Az eljáró bíróságok részletesen, koherens módon megindokolták döntésüket. Az, hogy ezt az indokolást az indítványozó vitatja, illetve a saját álláspontja szerint annak másra kellett volna kitérnie, ugyancsak nem veti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének a kételyét.
- [30] 4.7. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéshez kapcsolódó indítványi elem tekintetében sem talált az Alkotmánybíróság olyan indokot, amely alapján fennállna az alaptörvény-ellenesség kételye és emiatt az indítványt be kellene fogadni. Az indítványozó élhetett és élt is jogorvoslati jogával; az, hogy a másodfokú bíróság nem adott helyt a fellebbezésének, nem veti fel a jogorvoslati jog sérelmét. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése a jogorvoslathoz való jogot biztosítja és nem azt, hogy a jogorvoslati kérelem pozitívan, az indítványozó elképzelése szerint kerül elbírálásra.
- [31] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 27. § a) pontjára, 29. §-ára, 52. § (1) bekezdésére és (1b) bekezdésének e) pontjára, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjaira tekintettel – visszautasította. Az indítvány visszautasítására tekintettel az Alkotmánybíróságnak a jogerős ítélet végrehajtásának a felfüggesztése kérdésében nem kellett döntést hoznia.

Budapest, 2018. október 30.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/660/2018.

